

Handwritten text in a cursive script, possibly a signature or a name, written in dark ink on a light-colored, textured paper. The text is somewhat obscured by water damage and staining.

Dnyanova

PRIJE USPOMENE

Svatko od nas MORA dosegnuti točku zaokreta. To je mjesto na kojem smo se u jednom trenutku sazrijevanja zaustavili, možda čak i zasitili svoja odrastanja. Mislim da je upravo to mjesto točka zaokreta.

Blago, poput suncokreta, okrećemo se iz sjenovitog tražanja za istinom, prema toplom i svijetlom ishodištu. Iz zaljubljenog "naprijed" okrećemo se prema utješnom "natrag", prema djetinjstvu, prema primarnom, arhetipskom, načovskom...

Taj zaokret nije posrtanje u zamci zašćerenih uspomena. To je pogled u sebe prije uspomene. Čista bjelina, čisti zapis, čisti "crtež", čista linija.

Trağ bez tabua. Misao bez prepreke i samokritičnosti.

Emilija je kao svaki čovjek, kao svaka žena, kao svaki umjetnik.... MORALA RASTI U MREŽAMA zakulisnih igara kreativnog to od zlatastih niti, spoznaja.

Ona spada u red umjetnika koji su mreže hermetičnih, zapisa. Njezina je na putu sazrijevanja tajnovitija.

Rastočena tijela naziraju. Dramski Metamorfoza čahure

Egzistencija u ideje o sebi. Plava ili čvrsta, zemaljska energije morala je (ne) postojanju, nepomicanju, takvom

Mislim da su ambijentalnost suspregnuti intimizam njezinim scenografskim zaustavljenom i prodornom, bi koketirao s tamom. istraživanja naličja duše.

U ovom trenutku svojevrsnog klimaksa. Na samom rubu izdržljivosti tame zaključane u visoka očekivanja... Emilija se okreće prema pred-djetinjstvu. Otvara dnevnik svoje umjetničke pred-memorije. Otvara ga kroz fragmente sricanja sebe nekadašnje u sebe sadašnju; sebe na raskršću.

Ohrabрила se otvoriti svoj dnevnik pogledima prolaznika. Odlučila je svoj slikarski rukopis probiti iglom nedužnosti; otvoriti se u čitljivost.

Pred nama je memorija.

Arhitektonična prošlost rastvorena u nizu ekrana. Malih, demistificirajućih ekrana: drvo, portret majke, oca, polica s odloženim stvarima, majuška djeca, brat, gesta, čista gesta, crni vrag koji objubljuje bijelu ženu, spolnost živo probuđena i mediteran....

Mediteranski sokovi smijeha, suza, mora, raslinja, složenosti u kamenu...., sve to unatoč monokromiji crtačke dionice života.

Njezin je zaokret prema sebi-suncu, napokon upaljena žarulja svijetlosti i topline s kojom započinje demistifikacija istine. Blažena jednostavnost.

jednog napornog, odrastanja. Mreže su iluzija i pronađenih

onih ljudi, žena i traženje prepleli u slojevitih i apstraktnih autorska poruka tako, postajala sve

u tek naslutivom zaplet trajanja. koja znači sudbinu. zaleđenom kozmosu boje dima....boja. pobuda njezine stvoriti kućiste takvom takvom opstajanju u trajanju u rasipanju. sceničnost prizora i situacije, čak i onaj, bili utisnuti u mnogim skicama. Bili su okvir pogledu: preplašenom dovoljno svjetlom da STIRMA JE TA STAZA

ПРЕД СПОМЕНИТЕ

Секој од нас мора да ја постигне точката на пресвртот. Тоа е место на кое, во еден момент на зреење, сме застанале, можеби дури и сме се заситиле од своето растење. Мислам дека е тоа, всушност, точката на пресвртот.

Благо, како сончогледот се свртуваме од сеновијата потрага по вистината, кон топлото и светло тежнение.

Од Бараното „напред“ се свртуваме кон утешното „назад“ кон детството, кон примарното, архетипското, нагонското ...

Тој пресврт не е спречување во стапцата на зашекерените спомени. Тоа е поглед во себе пред спомениите. Чиста белина, чист запис, чист „цртеж“, чиста линија.

Трага без табуи, мисла без пречка и самокритичност.

Емилија е како секој човек, како секоја жена, како секој уметник... морала да расте во мрежите на задкулисните игри на едно напорно, креативно одрастување.

Тоа се мрежи од златни конци, илузии и пронајдени спознанија. Таа припаѓа во редот на оние луѓе, жени и уметници кои барањето го преплетиле во мрежа на херметични, слоевити и апстрактни записи. Така нејзината авторска порака на патот на созревањето постануваше се потаинствена. Разделени тела во шотуку насетеното насирање. Драмски заплет на траењето. Метаморфоза на чаурата што значи судбина.

Опстој во смрзнатиот космос од идеја за себе. Сина или боја на чад... боја. Цврста земска побуда на нејзината енергија мораше да создаде основа за такво кукиште (не) постоење, такво опстојување во неподвижноста, такво траење во растурувањето.

Мислам дека сценичноста на призорот и амбиенталноста на ситуацијата, дури и оној впрегнат интимизам биле вписани во многу нејзини сценографски скици.

Без рамка на сопрен поглед : преплашен и продорен, доволно светол за да кокетира со темнината. Стрмна е патекаата во истражувањето на наличјето на душата.

Во овој момент на свовиден климакс. На самиот раб на издржливоста, темнината, заклучена во високите очекувања... Емилија се свртува кон пред-детството. Го отвара дневникот на својата уметничка пред-меморија. Го отвара низ фрагментите на срсчување од некогашната себе во сегашната себе; себе на крстопат.

Се охрабрила својот дневник да го отвори пред погледите на минувачите.

Се одлучила својот сликарски ракопис да го пробие со игла на недолжноста; да се отвори во читливост. Пред нас е меморијата.

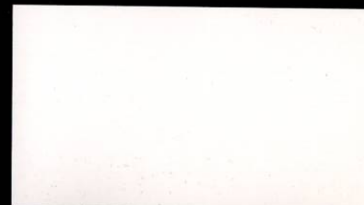
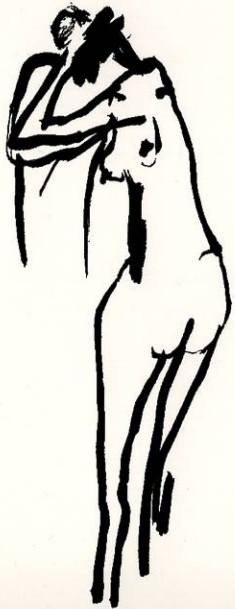
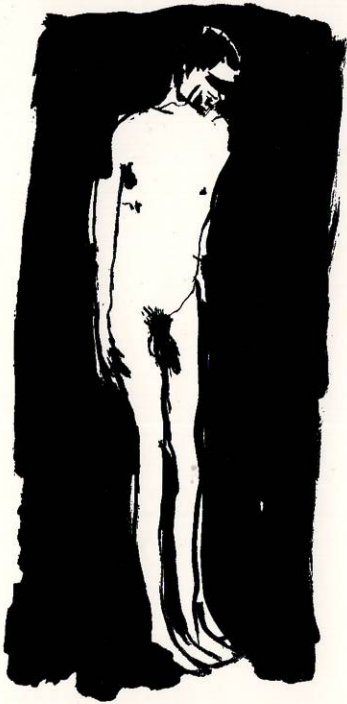
Архитектонско минато растворено во мноштво екрани. Мали, демистифицирани екрани: дрво, портрет на мајка, татко, полица со оставени работи, сини деца, брат, гест, чистиот гест, црн гавол кој ја обљувува белата жена, сполност живо пробудена и медитеран...

Медитерански сокови на смеата, солзите, морето, растенијата, сложеноста во каменот... сето тоа, наспроти монохромнијата на црчката патека во животот.

Нејзиното свртување кон себе-сонце, најпосле е запалената ламба на светлоста и топлината со кои започнува демистификацијата на вистината. Блажена едноставност.

Наташа Шегоја-Ладх

BEFORE MEMORIES

Each of us must reach a turning point. A turning point could be the point at which, some time in life, we are due to stop and perhaps feel tired of growing up.

Slowly, like a sunflower, we move from our secure quest for truth, towards warm and light origins. From a demanding "forward", we turn to a consolatory "rearward", to childhood, to the primal, archetypal, instinctive...

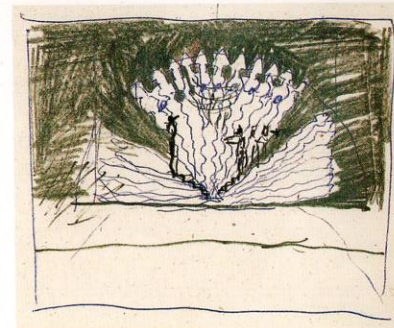
Such a turning point does not mean stumbling within the traps of sweetened memories. It is an introspection that appears before the memory does. A clean whiteness, a clean inscription, a clean "drawing", a clean line.

A trail without taboos. An idea with no obstacles and criticism of the self.

Emilija, like every human being, like every woman, like every artist, must have been growing up within a network of backstage games that were part of a strenuous creative maturation.

Those are the webs of golden strings, of illusions and identified awareness. She belongs to those people, women, and artists who have interlaced their quest with the webs of hermetic, complex and abstract works. Thus, on its road to maturity, her authorial message became more and more secretive. Decaying bodies, hardly discernible. A dramatic plot of existence. The metamorphosis of a cocoon denoting fate.

Existence in the frozen universe of the idea of the self. Blues or the colours of smoke. Colours. The strong, barely impulsive of her energy had to create housings for such (non)existence, for survival in immobility, for permanence in dissolution.

I find scenic beauty and ambience, even suppressed intimacy, imprinted in many sketches of her stage designs. They represent frameworks of an arrested glance, frightened yet sharp, light enough to play with darkness. A steep road leading to the exploration of the other side of the soul. In a moment of climax. On the verge of the endurance of the darkness bolted in high expectations... Emilija turns to the point before childhood. She opens the diary of her artistic pre-memory. She opens it through fragmentary revelations and transformations of her former self into her present self, into herself on the crossroads.

She had the courage to open her diary to the glances of passers-by. She decided to pierce her painter's manuscript with the needle of innocence and make herself readable.

We are confronted with memory.

An architectonic past opens up in sequence of screens. Of tiny, demystifying screens: a tree, a portrait of her mother, father, a shell with discarded objects, petite children, a brother, a gesture, pure gesture, a black devil mating with a white woman, awakened sexuality and the Mediterranean ...

The juices of Mediterranean laughter, tears, of the Mediterranean sea, of its vegetation, of its complexity inscribed in stone ... all this in spite of the artist's monochromatic slice of life.

She turns towards her sun-self, and finally ignites the bulb of light and warmth with which she starts demystifying truth. Blessed simplicity.

GALERIJA "FILODRAMMATICA", KORZO 26, RIJEKA, HRVATSKA
 "КУЛТУРНО ИНФОРМАТИВЕН ЦЕНТАР", М. ПИЈАДЕ ББ, СКОПЈЕ, МАКЕДОНИЈА

ŽIVOTOPIS

Emilija Duparova rođena je 11. listopada 1967. godine u Splitu.
 1991. godina diplomirala je na odjelu slikarstva zagrebačke Akademije likovnih umjetnosti,
 u klasi prof. Zlatka Kauzarića-Atača. Član je HDLU-a Splita, Zagreba i Rijeke.
 Od 1996. godine radi kao asistent na Odjelu za likovne umjetnosti, kolegiju slikarstva,
 Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Rijeci.
 Uz slikarstvo i crtanje bavi se likovnim intervencijama u prostoru, ambijentalnim instalacijama
 i scenografijom.

Adresa: Blaža Polića 3, 51000 Rijeka, Hrvatska
 00385(051)334-844, (091)520-8953

БИОГРАФИЈА

Е. Дупарова е родена во октомври 1967. година во Сплит.
 Во 1991. година дипломирала на одделот за сликарство на загребската Академија
 за ликовни уметности, во класата на проф. Златко К. Атац.
 Член е на ХДЛУ во Сплит, Загреб и Ријека.
 Од 1996. година работи како асистент на Одделот за ликовна уметност, колегиум
 за сликарство на Филозофскиот факултет на Универзитетот во Ријека.
 Покрај сликарството и цртањето се занимава со ликовни интервенции во
 простор, амбиентални инсталации и со сценографија.

Адреса: Блажа Полића 3, 51000 Ријека, Хрватска
 00385(051)334-844, (091)520-8953

BIOGRAPHY

Emilija Duparova was born in Split on October 11th 1967.
 She graduated from the Academy of Fine Arts in Zagreb in the class of Zlatko Kauzarić-
 Atač. She is the member of the Croatian Association of Artists in Split, Zagreb and Rijeka,
 and has been working at the ARIS Department of Philosophical Faculty in Rijeka as an
 assistant professor.
 Besides painting and drawing her interest lies in intervention in space, ambiental installations
 and scenary design.

Address: Blaža Polića 3, 51000 Rijeka, Croatia
 00385(051)334-844, (091)520-8953

SAMOSTALNE IZLOŽBE / САМОСТОЈНИ ИЗЛОЖБИ / ONE-MAN EXHIBITIONS

- 1991. Split, klub "Zlatna vrata", instalacija/ambijent "Bijelo roblje"
 Zagreb, "ALU", instalacija/ambijent "Predstava za jednog, jedinog gledaoca"
- 1999. Rijeka, galerija "Koril", slika i prostor "Bilo u prostoru plave"
- 2000. Split, galerija "Salon Galic" slike "Bilo u prostoru plave"
 Rijeka, galerija "J.Klović", slike "Dijalog"(Duparova, Bakliža)
- 2001. Rijeka, galerija "Filodrammatika", crteži i zapisi "Prije uspomene"
 Skopje, galerija "KIC" crteži i zapisi "Prije uspomene"

SKUPNE IZLOŽBE / ГРУПНИ ИЗЛОЖБИ / GROUP EXHIBITIONS

- 1990. Zagreb, galerija "V. Nazor"/Klek, galerija "Stećak"
- 1993. Zagreb, muzej "Mimara"
- 1997. Rijeka, galerija "J.Klović"/Labin, galerija "Alvona"
- 1998. Stari grad Ozalj/Labin
- 1999. Rijeka, galerija "Grad"/Rijeka, galerija "Filodrammatika"/Split, Dioklecijanovi
 podrumi/Zagreb, Kabinjet Grafike HAZU/Rijeka, galerija "Koril"/Opuzica, hotel
 "Ambasador"
- 2000. Rijeka, galerija "Grad"/Raciborz, Poljska, galerija "Zyldi"/Buenos Aires, ARGENTINA,
 CENTRO CULTURAL RECOLETA/Szentendre Bogdany, Madarska/Kranj, Slovenija/Rijeka,
 galerija "Koril"/Zagreb, galerija "Ulrich"/Opuzica, hotel "Ambasador"

JAVNI PROJEKTI / ЈАВНИ ПРОЈЕКТИ / WORKS IN PUBLIC PLACE

- 1990. Zagreb, "Muzejski prostor", "Gundulićev san"
- 1991. Split, ex. "Muzej revolucije", "Moja baka i moj san za Vukovar"
- 1992. Zagreb, "Muzej grada Zagreb", "Zlatna Bula"

SCENOGRAFIJE / СЦЕНОГРАФИЈИ / SCENOGRAPHY

- 1992. Split, Peristil, TEATAR HNK-a Split, OPERA "Mojsije"
 Osijek, TEATAR HNK-a Osijek predstava "Tena"
- 1993. Split, Peristil, TEATAR HNK-a Split, "Staro groblje na Sustipanu"
 i "Mephistophel"
- 1996. Rijeka, TEATAR HNK-a "I.pl. Zajca" OPERA "Rigoletto"

LIKOVNE KOLONIJE / ЛИКОВНИ КОЛОНИЈИ / ART'S COLONY

- 1989. Klek, Hrvatska
- 1990. Ivanjica, ex. Jugoslavija
- 1993. Gevgelija, Makedonija

predgovor/predgovor/foreword: Nataša Sedova-Lah / prijevod na makedonski/превод на македонски/macedonian translation: Ајупчо Млаенков, Катарина Васковска / prijevod na engleski/превод на англиски/english translation: Daša Drenić / fotografije/fotografiji/ photographs: Egon Hreljanović / Likovni postav i dizajn kataloga/likovna postavka и дизајн на каталогот/exhibition installation and catalogue designer: Emilija Duparova / priprema za tisak i fotoliti/podgotovka za печат и фотолити/press and printing: Tiskak Zambelli, Rijeka / naklada/тираж/edition of: 500

Izložbe su sufinancirane sredstvima Grada Rijeke, MKD-a "Ilinden", Rijeka i од Министерство за култура на Р. Македонија

